

Hoofdrol voor ingezonden brief

Oerol op Terschelling is begonnen met een record, met roodschroeiende zon en met een aandoenlijk verhaal over een jongen die de Waddenzee redde.

oerol

ERIC NEDERKOORN

Je kon het donderdag tussen de rails en op het water direct merken. Er treinden en voeren meer Oerolgangsters naar Terschelling dan ooit. Het weer was (nog) goed dus je kon er maar beter vroeg bij zijn, en bovendien zijn vooraf driekwart van de kaarten al verhandeld. Ongekend.

Eerder kwam het festival – toe aan zijn 34ste editie – op vrijdag nog rustig op stoom, dit jaar zat het eiland al direct vanaf 's ochtends vol voorstellingen. Naast alle voorstellings- en muziekprent profileert Oerol zich steeds nadrukkelijker als hoeder van de natuur, als een heer die keurig met zijn omgeving omgaat en als wijze gids voor al die walgasten: kijk eens hoe de mens en zijn natuurlijke omgeving kunnen optrekken.

Sense of place, ze beginnen hier al aardig te wennen aan die Engelse term, die nu al een paar jaar het motto vormt: bewust zijn van je omgeving. Oerol mag dan 34 zijn geworden, de Waddenvereniging zelfs 50. Het was Gelly Talsma, boekhandelaar bij Van der Velde, die vond dat er een boek moest komen. NRC-theaterrecensent en Waddenliefhebber Kester Freriks schreef het, en het eerste exemplaar ging naar Kees Wevers.

Twee reuzen vallen in de prijzen en beklimmen het podium. Links Arjen Berkhuis van de Waddenvereniging, naast hem Joop Mulder. FOTO ANP/CATRINUS VAN DER VEEN

Dat was een ontroerend moment, die overhandiging op festivalterrein Westerkeyn. Niet zozeer omdat daarmee Oerol officieel van start ging, maar vooral omdat Wevers, nu 66, als 16-jarige jongen zo boos werd over een absurd plan om twee dijken van het vasteland naar Ameland te leggen, dat hij een ingezonden brief schreef naar *De Telegraaf*. Daarin riep hij op tot verzet en letterlijk tot een vereniging die de Wadden moest redden.

Geestig was een publieksverloting van een exemplaar die Oerol-stichter Joop Mulder verrichtte. Honderden mensen stonden verwachtingsvol naar hun nummertje te staren, maar het bleek doorgestoken kaart: de prijs ging naar twee theaterreuzen

Oerol profileert zich steeds meer als hoeder van de natuur

uit de voorstelling *Reuzen van Artemis*. „Ik win nooit iets en dan de eerste keer op Texel is het meteen raak!”, riep een zo’n reus toen hij eenmaal het podium had beklommen.

Vroeger had de Waddenvereniging de slogan *Wees wijs met de Waddenzee*. Directeur Arjen Berkhuis: „Dat vingertje wilden we niet meer,

dus nu is het *Wijs met de Waddenzee*, omdat we dat gewoon zijn.” Het T-shirt dat voor de reuzen op maat was gemaakt, vouwde zichzelf wat om toen ze voor de persfotografen poseerden, zodat op menig foto ‘ijs met de Waddenzee’ staat.

De openingsgenodigden gingen daarna naar het Groene Strand. Badend door het al enigszins wassende water bezochten ze de installatie *Zeven Streken* van Marc van Vliet uit Overschild: een uit houten delen opgetrokken windroos, die dansend op eb en vloed in- dan wel uitklapt.

Onderwijl vertelde op het strand Kester Freriks over de schoonheid van het Wad en over zijn boek, en zonder tijdschema was hij daarmee vast tot ver na zonsondergang door-

gegaan, zo enthousiast. Kees Wevers was erbij. Hij is in Groningen geboren maar in 't Gooi opgegroeid. „Wist je”, zei hij „dat het allereerste artikel over mij in het *Nieuwsblad van het Noorden* stond?”

Maar hoe ging dat toen met die ingezonden brief? „Ik dacht, die moet niet te lang, anders plaatst de krant hem niet. Mijn omgeving zei: vergeet het maar, het kan niemand van schelen.” Wevers kreeg hooggeleerde heren achter zich, en ook Jan Abrahamse, wadloper van het eerste uur, strijder voor de natuur. Zelf heeft Wevers nooit in het bestuur van de Waddenvereniging gezeten. „Ach nee, dat is er nooit van gekomen. Maar daar was ik ook niet op uit.”